

Forfatter: [F.C. Trant]

Titel: Misokakias imod Philopateias.

Citation: [F.C. Trant]: "Misokakias imod Philopateias.", i [F.C. Trant]: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 2, ?* (antikva sats), 1771, s. 38. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_002-shoot-w1_002_003_p38_bZONE1353870/facsimile.pdf (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 2

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

For det første er det ikke fundt, at alle reformerte Præster have en staaende Løn, og ingen Landgodter eller Tiender, ingen frivillige Gaver eller saa kaldede Offeringer. Efter enkelte smaa Meenigheder maae en Uvidende ikke dømmen om heele reformeerte Lande. De bære overhovedet meere Agt for deres Præster, end vi for vores.

Dernæst kan en Landsbyepræst ikke føre sin Huusholdning, eller forfærge Kone og Børn foruden Agerdyrkning. Paa Landet ere de nødvendige Levnetsmidler ikke engang at faae for Penge. I Danmark mindre, end andensteds, siden vore Bønder enten ikke kunne eller ville lære Landhuusholdningen til gavn, og allermindst i Norge. Hvorledes skal nu Landsbyepræsten bekomme dem? Skal han hvergang gaae til Riibstæderne, (i Norge maaesee 20 Miile lange) og saa vandre hjem igien med det indkøbte Brød og Kiød paa Ryggen? Saaledes vilde *Philopatris* og hans Lige nok have det. Hvilken patriotisk Glæde for dem, naar de kunde see de forhadte Geistlige gaae frem og tilbage, som Arbejdsfolk!

Saafermt den staaende Løn ikkun er ringe, (og derfor vil Forfatteren ventelig bære Omfarg) saa dependerer de Geistliges Livs Ophold af enhver Underøvrighed, af enhver nedrig Passion hos deres Medmenneker. Saa vil ingen retkaffen Mand længere være eller blive en Geistlig. Saa bliver den geistlige Stand snart en Stand for den ringeste Almue. Og da forvel Samvitighed og Religion! — Ak, var det dog først kommet saa vidt.

Man har just ikke nødig at være skarpsindig for at see, at Forfatteren sigter dertil. Først ikulle de Geistlige blive fattige. De maae aflægges saaledes, at de ikke meere, som andre, kunne leve anstændigen. De bør for alting ikke kunne efterlade deres Børn no-